

dlužno vždy posuzovati zcela samostatně podle okolností konkrétního případu. A tu ony výroky, jichž obviněný použil ve svých dovolacích spisech, jak jsou v trestním rozsudku i v kárném nálezu reprodukovány, jeví se zejména vzhledem k povaze podání nepochybně zcela zbytečnými a bezúčelnými útoky na čest protistrany, jimiž nemohlo býti naprosto ničeho docíleno v zájmu klientů obviněného, a přesahují daleko rámec dovolené »kritiky jednání protistrany slovy přesvědčivými«. Též obviněnému i při vnitřním jeho přesvědčení o právu strany jím zastupované musilo jako advokátu býti povědomo, že slova »o chytráctví žalobců, jejich záludnosti, triku, zkrucování a oklamání soudu« nemohou v tomto stadiu civilního procesu při omezeních dovolacího přednesu ve smyslu § 503 c. ř. s. jakožto pouhé tvrzení ničeho změnit na skutkovém základě ve prospěch jeho strany a jak správně již uvedl pravoplatný trestní rozsudek okresního soudu v M. č. T IX 936/32, musil si obviněný býti též vědom urážlivé povahy použitých slov, že jimi jen snižuje protistranu v obecném mínění. Poněvadž proto obviněný slovy, jak jsou uvedena v napadeném kárném nálezu, pojatými do obou dovolacích spisů, vybočil z mezí uložených právnímu zástupci pro účinné hájení zájmů strany a hrubě nešetrným způsobem se dotkl cti odpůrců, porušil způsobem tím též svoji povinnost advokáta, chovati se vždy tak, aby tím čest a vážnost stavu advokátského netrpěla.

Čís. 240 dis.

Stížnost do usnesení vrchního soudu, že je podle § 50 zák. čís. 46/1868 ř. z. důvod, aby byl soudce dán na odpočinek, je opožděná, byla-li sice podána v osmidenní lhůtě u presidia krajského soudu, vrchnímu soudu však předložena až po uplynutí lhůty; nevádí, že bylo v nálezu vrchního soudu mylné poučení.

(Rozh. ze dne 12. března 1935, Ds II 6/35.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudcovských úředníků odmítl stížnost soudce do usnesení kárného senátu vrchního soudu, jímž bylo vysloveno, že je podle § 50 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. z. důvod, aby stěžovatel byl dán na odpočinek pro trvalou tělesnou vadu.

D ů v o d y:

Stížnosti proti usnesením ve věcech kárných je podle zákona z 21. května 1868, čís. 46 ř. z., podati v neprodloužitelné lhůtě osmi dní u kárného soudu prvé stolice, t. j. v tomto případě u vrchního soudu v Brně.

Podle výkazu o doručení bylo napadené usnesení stěžovateli doručeno dne 8. února 1935. Stížnost byla pak podána dne 15. února 1935, tedy před uplynutím uvedené osmidenní lhůty, avšak nikoli u vrchního soudu v Brně, nýbrž u presidia krajského soudu v O. Poněvadž stížnost byla presidiem předložena příslušné instanci — vrchnímu soudu v Brně —

zprávou ze dne 18. února 1935, tedy po uplynutí osmidenní lhůty, končící dnem 16. února 1935, bylo ji jako opožděnou odmítnouti.

Ve stejném smyslu rozhodl nejvyšší soud již nálezem z 25. května 1934, č. Ds I 25/34. Bylo-li připojeno k nálezu vrchního soudu z 25. ledna 1935 právní poučení jiné, nesprávné, nemění se tím nic na věci, vždyť bylo na stěžovateli jakožto zkušeném soudci a osobě práva znalé, aby svou stížnost řídil a odeslal na příslušné místo.

Čís. 241 dis.

Týkala-li sa milosť, udelená obvinenému advokátovi v trestnej veci proti nemu vedenej, len preminutia trestu na slobode, niet prekážky, aby sa proti obvinenému advokátovi pokračovalo v zavedenom disciplinárnom pokračovaní.

(Rozh. zo dňa 18. marca 1935, Ds III 79/34.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. V. L., advokátovi v K., vyhovujúc odvolaniu štátneho zastupiteľstva, zrušil usnesenie prvostupňového disciplinárneho súdu, ktorým tento zastavil disciplinárne pokračovanie proti obvinenému advokátovi, a nariadil disciplinárnemu súdu, aby v disciplinárnom pokračovaní proti obvinenému advokátovi pre disciplinárny prečin podľa lit. b) § 68 adv. por. zavedenom, ďalej postupoval.

D ô v o d y :

Nelze súhlasiť s názorom štátneho zastupiteľstva, že právo prezidenta republiky, uvedené v § 103 ústavnej listiny, udeľovať amnestiu, sa vzťahuje len na trestné pokračovanie (§ 105, č. 2 tr. z.), nie však na disciplinárne pokračovanie. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí z 9. mája 1932 č. Ds III 41/30, uverejnenom v Úr. sb. najvyššieho súdu pod č. 144 dis., už vyslovil, že prezidentovi republiky prislúcha udeľovať milosť aj v disciplinárnych veciach.

Rozhodujúcim v tomto prípade je obsah rozhodnutia prezidenta republiky zo dňa 15. júna 1934. Toto rozhodnutie obsahuje jednak priame preminutie trestov, a to jak trestov na slobode nepresahujúcich 1 mesiac, tak aj trestov na peniazoch za podmienok čl. I, odst. 2 a 3 cit. rozhodnutia v tom predpoklade, že tresty boli uložené pre prestupok alebo prečin podľa zákona na ochranu republiky, že tresty boli pravoplatne uložené najpozdšie 15. júna 1934 a za trestné činy spáchané pred 1. januárom 1934, jednak zvláštna ustanovenia o pokračovaní, ktoré sa má konať o žiadostiach za preminutie trestu a za abolíciu trestného pokračovania.

V tomto rozhodnutí prezidenta republiky niet však ustanovenia, ktorým by sa premiňaly ďalšie následky trestného odsúdenia, a najmä není v ňom nariadené zastavenie disciplinárneho pokračovania alebo preminutie disciplinárnych trestov. Citované rozhodnutie prezidenta republiky není teda na prekážku, aby sa proti obvinenému advokátovi ďalej postu-